

Arrest

nr. 110 175 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. NIYONZIMA en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtou-origine, geboren op 23 saur 1371 (= 13 mei 1992). U hebt heel uw leven in de stad Jalalabad gewoond in de provincie Nangarhar. Uw familie had een bloeiende zaak in bouwmaterialen. U werkte met uw oom Sharif in de zaak zelf, terwijl uw vader vaak onderweg was voor zijn werk in ditzelfde bedrijf. Op 10 dalwa 1390 (= 30 januari 2012) werd uw oom 's avonds op zijn gsm gebeld terwijl u en hij in de winkel waren. De beller beweerde een Talib te zijn. Hij eiste dat uw oom dekens, matrassen en kussens leverde. Uw oom heeft het gesprek meteen afgebroken. De dag erna belden de Taliban opnieuw. Die keer vroegen ze geld en motorfietsen. Uw oom schold de beller uit en zette zijn gsm uit. De dag erna, op 12 dalwa 1390 (= 1 februari 2012), dienden jullie klacht in bij de politie naar aanleiding van deze telefoontjes. Ook na deze klacht kreeg uw oom om de twee of drie dagen telefoontjes van de Taliban. Dit duurde zo'n twee weken voort. De telefoontjes stopten toen uw oom zijn telefoonnummer veranderde. Op 10 hamal 1391 (= 29

maart 2012) keerden u en uw oom Sharif per auto terug naar huis na het werk in de winkel, toen enkele Talibs jullie deden stoppen. Ze blinddoekten jullie en scheidten jullie van elkaar. U werd op de grond van een auto gelegd. U hoorde schoten. Later vernam u dat uw oom toen vermoord werd. De Taliban namen u mee naar een kelder, waar u ongeveer 40 dagen werd vastgehouden. Nadat uw familie 100.000 dollar losgeld betaalde, werd u vrijgelaten. Ongeveer twee weken na uw vrijlating deed u de winkel opnieuw open. Na ongeveer anderhalve maand kreeg u verdachte telefoontjes. U werd om de twee of drie dagen gebeld, zonder dat iemand iets zei wanneer u uw telefoon beantwoordde. In dezelfde periode merkte u dat u in het oog gehouden en gevolgd werd. Zo werd u op 26 sunbula 1391 (= 16 september 2012) gevolgd op weg naar huis. U reed steeds sneller maar kon uw belagers niet afschudden. U slaagde erin veilig thuis te raken. U belde de politie die naar de auto die u volgde kwam zoeken in de buurt. De auto werd niet gevonden. Deze gebeurtenissen deden u Afghanistan verlaten. Op 28 sunbula 1391 (= 18 september 2012) bent u uit Afghanistan vertrokken. Op 7 jedi 1391 (= 27 december 2012) kwam u in België aan. De dag erna vroeg u asiel aan. U vreest vermoord te worden door de Taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: zes kopieën van foto's van u en uw familie, zonder datum, twee scans van documenten van financiële transacties van het familiebedrijf, afgegeven op 28 maart 2011 en 13 februari 2011, drie documenten van uw school, afgegeven op 19 mizan 1388 (= 11 oktober 2009), de licentie van het familiebedrijf, afgegeven op 1 juli 2012, een attest dat het familiebedrijf een bepaald merk tegels mocht verkopen, geldig tot 2012, uw taskara, afgegeven op 23 sunbula 1387 (= 13 september 2008), de taskara van uw vader, afgegeven op 14 saratan 1389 (= 5 juli 2010), een klacht bij de politie, afgegeven op 12 dalwa 1390 (= 1 februari 2012), en een antwoord op deze klacht met dezelfde datum, een vertaling naar het Engels van de twee laatstgenoemde documenten, een exemplaar van de krant 'The Nangarhar Daily' van 15 hamal 1391 (= 3 april 2012), en een vertaling naar het Engels van een van de artikelen in deze krant.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er zijn namelijk elementen in uw relaas die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten ondermijnen. Zo verklaart u dat uw oom Sharif vanaf 10 dalwa 1390 (= 30 januari 2012) verschillende keren 's avonds op zijn gsm werd gebeld door de Taliban. De eerste keer zouden ze hem gevraagd hebben dekens, kussens en matrassen te leveren. Uw oom zou meteen de verbinding verbroken hebben. De dag erna zouden de Taliban motorfietsen en geld gevraagd hebben (CGVS p. 2, p. 10-11). U verklaart echter ook dat uw familie in bouw materiaal handelde (CGVS p. 4). Het is bevreemdend dat de Taliban bij een zaak voor bouwmaterialen zou vragen om dekens en kussens aan hen te leveren. Zelfs al zou uw familiezaak wel deze producten gehad hebben, dan nog is het onwaarschijnlijk dat de Taliban van uw oom zou verwachten dat hij wel bijkomende moeite zou willen doen om elders motorfietsen te kopen om die dan aan de Taliban te kunnen geven, zoals ze zouden gevraagd hebben in hun tweede telefoontje, terwijl hij niet de eerst gevraagde dekens en kussens had willen leveren. Gevraagd waarom de Taliban precies uw familie contacteerde om deze spullen te bekomen, en niet iemand anders, verklaart u enkel dat uw familie een bloeiende en bekende zaak had. U voegt geen opmerkingen toe die zouden kunnen verduidelijken waarom de Taliban bij een bedrijf voor bouwmaterialen om dekens, kussens en motorfietsen zou hebben gevraagd (CGVS p. 12). Ter ondersteuning van deze door u beweerde telefoontjes van de Taliban, legt u de klacht neer die uw familie bij de politie zou hebben ingediend en het antwoord van de politie daarop. Deze documenten zijn echter onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de lage geloofwaardigheid van de verklaringen. De bewijskracht van deze door u neergelegd documenten wordt aangetast door het feit dat in de neergelegde klacht en het antwoord erop enkel sprake is van een zekere Haji Amanullah. Uit de namen op het licentiedocument van het bedrijf kan afgeleid worden dat dit uw grootvader (de vader van uw vader Adbullatif) moet zijn. Toch blijkt uit beide politiedocumenten dat hij degene zou zijn die de telefoontjes van de Taliban zou hebben ontvangen, terwijl uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat het uw oom Sharif was die gebeld zou zijn geweest door de Taliban (CGVS p. 3, p. 10-12). De naam van uw oom wordt echter niet vermeld in de politiedocumenten. De tegenstrijdigheid tussen uw verklaring en de inhoud van de documenten tast niet

alleen de bewijskracht van de documenten aan maar tegelijk ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde telefoontjes van de Taliban. Ook in uw verklaringen over uw ontvoering zijn er elementen die de geloofwaardigheid ervan aantasten. Zo verklaart u dat u vanaf 10 hamal 1391 (= 29 maart 2012) een veertigtal dagen zou zijn vastgehouden. Niemand zou u ooit ondervraagd hebben. Uw ontvoerders zouden u wel dagelijks geslagen hebben (CGVS p. 12). Wanneer u gevraagd wordt wat u zich herinnert over de plaats waar u werd vastgehouden, zegt u alleen dat het donker was en dat het een huis in modder was. Wanneer u gevraagd wordt meer te vertellen, zegt u dat u zich niet meer kan herinneren (CGVS p. 12). Wanneer vervolgens opgemerkt wordt dat u, als u veertig dagen lang in een kamer zou zijn opsloten geweest, meer indrukken, al dan niet visueel, van deze kamer moet kunnen vermelden, beweert u plots dat u bedwelmende middelen kreeg toegediend (CGVS p. 12-13). Het feit dat u dit pas vermeldt wanneer u een vraag gesteld wordt die u niet kan beantwoorden, en niet bij de twee eerdere momenten in het gehoor bij het CGVS dat u over uw ontvoering heeft verteld (CGVS p. 2, p. 10), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid. Dat u nauwelijks of niet op de hoogte blijkt van de regelingen die getroffen werden voor de betaling van het losgeld, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van de door u beweerde ontvoering. U verklaart enkel dat uw ontvoerders met uw vader getelefoneerd hebben. U zegt dat uw familie 100.000 dollar zou hebben betaald voor uw vrijlating (CGVS p. 2, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt naar meer details van de betaling van het losgeld en uw vrijlating, zegt u dat u er niet meer over weet. U hebt evenmin op een later moment aan uw vader gevraagd hoe de betaling van het losgeld verlopen was. U verklaart dat u na uw ontvoering in slechte psychische staat was en daarom niet vroeg naar de details van de betaling (CGVS p. 13). Dat antwoord kan echter niet uitklaren waarom u niet na een tweetal weken, toen u zich beter voelde (CGVS p. 14) aan uw vader vroeg hoe de betaling van het losgeld was verlopen. Indien u werkelijk ontvoerd zijn geweest door de Taliban en nadien vrijgelaten zou zijn voor losgeld, zou u meer belang hechten aan de manier waarop uw leven werd gered door deze betaling. Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat u zich hierover geïnformeerd zou hebben bij uw vader. Uw beperkte kennis en interesse over de betaling van het losgeld doet de geloofwaardigheid van de door u beweerde ontvoering opnieuw wankelen. U beweert voorts dat uw oom Sharif gedood werd in hetzelfde incident als dat waarin u ontvoerd werd. Gezien geen geloof kan gehecht worden aan uw ontvoering, kan evenmin geloof gehecht worden aan uw ooms overlijden in hetzelfde incident. U legt weliswaar een exemplaar van de krant 'The Nangarhar Daily' van 15 hamal 1391 (= 3 april 2012) neer, waarin een artikel staat over de dood van uw oom en uw ontvoering. Ook voor dit document geldt dat de bewijskracht ervan moet bekeken worden in samenhang met de geloofwaardigheid van de verklaringen, die in uw geval problematisch is. Uit de informatie die het CGVS verkregen heeft van 'The Nangarhar Daily' blijkt bovendien dat deze krant geen nieuwsberichten over individuen publiceert, tenzij dergelijke berichten een algemene informatieve waarde hebben, bijvoorbeeld bij incidenten met hooggeplaatst overheids personeel. Dezelfde bron van het CGVS meldt nadrukkelijk dat artikels over individuen niet worden opgenomen. Dergelijke artikels zouden wel in Peshawar, waar de krant ook verschijnt, "gemaakt" kunnen worden. Gezien de lage geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ontvoeringen en de geringe bewijskracht die aan de door u neergelegde krant kan worden gehecht, moet besloten worden dat u het CGVS er niet van hebt kunnen overtuigen dat u werkelijk ontvoerd bent geweest door de Taliban en dat uw oom door hen vermoord zou zijn. Ook in de maanden na uw ontvoering zou u echter belaagd zijn geweest. Op een dag zou u zelfs gevolgd zijn geweest door een auto. Door de drukte in de straat waar u woonde kon u echter veilig uw huis bereiken (CGVS p. 6, p. 10-11). Wanneer u gevraagd wordt waarom de Taliban u zouden hebben vrijgelaten na uw ontvoering om u vervolgens opnieuw te viseren, verklaart u dat ze dat deden omdat u zelf had rondgebazuind dat u uw ontvoerders van gezicht en stem zou kunnen herkennen en hen zou kunnen identificeren (CGVS p. 15). Het is weinig aannemelijk dat de Taliban pas aan deze mogelijkheid zouden hebben gedacht nadat u dit overal verteld had. Het is onwaarschijnlijk dat zij hun identiteit niet beter verborgen zouden hebben gehouden of dat zij niet eerder gerealiseerd zouden hebben dat u hen zou kunnen aangeven. Wanneer u gevraagd wordt waarom de Taliban u dan nog maanden geïsoleerd en gevolgd zouden hebben, verklaart u dat ze wellicht een geschikt tijdstip en een geschikte plaats afwachten om u te kunnen vatten (CGVS p. 15). Dat is niet aannemelijk in het licht van uw vorige verklaringen. Over het eerste incident waarbij u ontvoerd beweert te zijn, verklaart u immers dat er veel mensen getuige waren (CGVS p. 14). In dat licht zou het weinig aannemelijk zijn dat de Taliban zich voor een tweede ontvoering wel zouden laten afschrikken door de mogelijkheid van getuigen. Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara, die van uw vader, en de familiefoto's ondersteunen enkel uw identiteit en die van uw familieleden, dewelke in deze niet betwist worden. De documenten van uw school ondersteunen

enkel uw verklaringen over opleidingsniveau. Deze worden hier evenmin betwist. De scans van documenten van financiële transacties van het familiebedrijf, de licentie van het familiebedrijf, en het attest dat het familiebedrijf een bepaald merk tegels mocht verkopen, ondersteunen enkel uw verklaring dat uw familie een bedrijf met bouw materiaal had. Ook dat staat hier niet ter discussie. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Jalalabad, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat zijn verklaringen wel degelijk geloofwaardig zijn. Hij stelt ook dat uit verschillende bronnen blijkt dat de algemene situatie in Afghanistan nog steeds beantwoordt aan de criteria opgesomd in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt de volgende twee stukken aan zijn verzoekschrift toe: January 2013 Human Rights Watch Country Summary Afghanistan en 2012 UNHCR country operations profile – Afghanistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het bevreemdend is dat de taliban bij een zaak voor bouwmaterialen zou vragen om hen dekens, kussens en motorfietsen te leveren. Verzoekers betoog dat zijn familiebedrijf de enige groothandelaar in de stad Jalalabad is en dat het een bloeiende en bekende zaak is biedt hiervoor geen verklaring.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat uit de politiedocumenten blijkt dat een zekere Haji Amanullah de telefoontjes van de taliban zou hebben ontvangen, terwijl verzoeker verklaarde dat het zijn oom Sharif was. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de naam van het familiebedrijf Haji Amanullah Sadiqyar is en de naam van zijn grootvader Haji Amanullah en dat de klacht werd ingediend in naam van het bedrijf omdat het hele bedrijf het voorwerp was van de bedreigingen door de taliban. Verzoeker meent dat er een verwarring heeft plaatsgevonden tussen de naam van zijn grootvader en die van het bedrijf. Dit verklaart echter niet waarom in het politiedocument staat dat Haji Amanullah de ondervoorzitter is van Sadiq Yaar Ltd. en dat de taliban hem om geld en motorfietsen vroegen.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker nauwelijks of niet op de hoogte blijkt van de regelingen die getroffen werden voor de betaling van het losgeld. Verzoeker stelt dat hij hier wel interesse voor had maar dat hij deze vragen uit respect voor zijn vader niet stelde omdat dit hem zou doen herinneren aan de tijd dat zijn zoon zich in gevangenschap bevond. Deze uitleg kan de Raad echter absoluut niet overtuigen.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat uit de informatie die het Commissariaat-generaal verkregen heeft van The Nangarhar Daily blijkt dat deze krant geen nieuwsberichten over individuen publiceert, tenzij dergelijke berichten een algemene informatieve waarde hebben, bijvoorbeeld bij incidenten met hooggeplaatst overheidspersoneel. Verzoeker stelt dat The Nangarhar Daily alles publiceert wat nieuwswaardig is en in Nangarhar gebeurt, dus ook artikels over individuen. Dit komt echter niet overeen met de informatie in het administratief dossier die van de krant zelf afkomstig is.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen”*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de situatie in het district Jalalabad relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan alarmerend hoog blijft en dat de situatie vluchtig blijft. De rapporten waarop verzoeker zich baseert en die toegevoegd werden aan het verzoekschrift, hebben echter niet specifiek betrekking op de veiligheidssituatie in het district Jalalabad. Uit de rapporten blijkt bovendien ook niet dat er in heel Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in het district Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in het district Jalalabad op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER